

אור הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

תזדע-מצורע ■ ג' אייר תשע"ג 21

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש בליקו"מ	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ יו"ד ח"ב
שבת	ג'	עה:	פ"ז
ראשון	ד'	עו.	פ"ח
שני	ה'	עו:	פ"ט
שלישי	ו'	עז.	צ'
רביעי	ז'	עז:	צ"א
חמישי	ח'	עח.	צ"ב
שישי	ט'	עח:	צ"ג

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הלכות טילה ד' - ה'

א. עקר קדשת ישראל הוא שמקדשיו הזמן על ידי תורה ומעשים טובים הנעשים בזמן הזה דיקא, ועל ידי זה זוכין לשלמות הדעת, ונקלליו בבחינת למעלה מהזמן. (ד - ט"ז)

ב. כל הכח של המאורות להאיר הוא על ידי ישראל, שמברכין לה' יתברך על המאורות שבשבייל זה נברא ומתקנים הכל. (ד - ט"ז)

ג. ביום שהאדם נעשה בר מצוה וכן כל מי שבא להטהר ולהתקדש נאמר בו, אגני היום ילדתיך. (ד - י"ז)

ד. מי שישתפל על בטול הזמן, ואיך הזמן עובר ופורח ואין לו מנוחה אפלו כרגע, כי באמת אין שום זמן כלל, בנדאי ישים כל לבו לבטל הבלי הזמן, ולשום כל תקנתו בבחינת למעלה מהזמן. (ד - י"ח)

על ידי זה שיאמין בבחינת למעלה מהזמן על ידי זה לא יפל לעולם משום נפילה שבעולם יהיה איך שיהיה, כי יזכר את עצמו שיש בחינת אגני היום ילדתיך הנאמר במשיח, שהוא בחינת למעלה מהזמן ששם נתתן הכל וכל זמן שיש להאדם נקדת האמונה שמאמין בה' יתברך, ובעולם הבא, וביאת משיח, שהוא בחינת למעלה מהזמן, על ידי זה יש לו תקוה לעולם."

ה. אין שום חיות ותכלית בזה הזמן העובר, כי אם לעסיק בתורה ומצוות שעל ידי זה נקלליו בבחינת למעלה מהזמן. (ד - כ)

ו. עקר שלמות התקון, שלמות הקדושה, הוא על ידי רוחו של משיח שיבא במהרה בימינו, שהוא תשן הכל. (ד - כ"ג)

מעלת הלימוד

פי זה ידוע שכל התורה וכל הדינים וההלכות שבכל חלקי התורה, מכלם צריכים להוציא עצות ודרכים ורמזים להתקרב אליו יתברך באמת. וכמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה "חדי רבי שמעון" בסימן ס"א (לקוטי א), שמכל הלמודים שהאדם לומד צריכים להוציא משפטיו הנהגות ושרות וכו', עין שם... והנה אם אמנם ידמה להקורא לפוס ריהטא בכמה מקומות, אשר הארכת למעניתי וכפלתי ושלשתי הדברים בכמה וכמה מקומות. דע, ידידי המעין, כי גם זאת מעם ה' צבאות יצאה, אשר הפליא עצה, הגדיל תושיה, כי המשים לב לעין באמת בדברי רבנו זכרוננו לברכה, העמקים מפל עמקות שבעולם ורחבה מני ים, אשר אין ערוף אליהם. ואחר כך ישים לב היטב לדברי אלה אשר חנני ה' לחדש ולבאר בהם, יבין היטב כי לפי עצם העמקות אשר בדברים האלה, עדין לא יצאתי ידי חובת הבאור, אפלו במקומות שהארכת מאד, מפל שכן בשאר מקומות שהייתי מקצר ועולה. כי דע, שכל הדברים שגלה רבנו זכרוננו לברכה, הם הקדמות חדשות לגמרי. [אם אמנם כלם בנויים ומיסודים על כל מצות התורה המקבלות בידינו מכבר, עם כל זאת הם הקדמות חדשות לגמרי]. וכלם הם עצות ודרכים נפלאים להתקרב על ידם להשם יתברך כל אחד ואחד ממקום שהוא. ועקר הכונה לקיים בפשיטות כפי מה שיצאו מפיו בתמימות ופשיטות.

(ליקוטי הלכות או"ח - הקדמה)

תורה ט' - פתח רבי שמעון

חיים ארוכים וטובים

השמש. על-כן צריך האדם לראות למלאות את שנותיו, ימיו ושעותיו כמה שיותר. 'כל זמן שהנשמה בקרבי', כל שעה נוספת שהאדם זכה בה, צריך להאריך ולהגדיל אותה 'בתוספת קדושה ודעת'. להאריך להרחיב ולמלאות את היום בעוד נצח.

ההתחלות

אך 'ההתחלות קשות' ובעת תחילת שינוי ההרגל, בעת הכניסה לנועם עול המצוות, שם הוא הקושי העיקרי. וכמו כן בכל יום בפרט, בתחילת היום, העבודה קשה מאוד.

על כן צריך כל אחד בכניסתו לעבודת השם, לראות בכל שעה איך בהדרגה להוסיף עוד קדושה ויראת שמים, איך להגדיל את השעה החדשה בעוד קצת נצחיות, להאיר את השעה בעוד קצת מאור נועם הנצח.

וביום השני כשהוא כבר רגיל קצת יותר בעבודת ה', יראה להרחיב את היום הזה יותר מהיום הקודם, לחטוף ולזכות בו ליותר יראת שמים קדושה ודעת. וכך מיום ליום ומשעה לשעה צריך האדם לראות להרחיב ולמלאות את שעותיו, ועל ידי זה הוא זוכה לעשירות דקדושה'.

וכמו כן כל יום בפרט, צריך בהתחלה להיכנס בהדרגה בישוב דעת לעבודה

ס"ק ב: פי צריך אריכות ימים, כדי לקבל בתוכו את העשירות של ההתבוננות. ואריכות ימים, הינו שצריך שיראה להאריך ולהגדיל ימיו. כי כל יום ויום ממקום שמתחיל אצל כל אחד, בנדאי בתחילה הוא קצר. הינו שבתחילת היום, קשה עליו מאוד העבודה שצריך לעשות באותו היום, פגון להתפלל וללמד וכיוצא. ועל פו היום בתחילתו הוא קצר, פי צריך להתחיל מעט מעט, ואחר כך מתרחב והולך בעבודתו. וצריך האדם לראות להגדילה ולהרחיבה ולהאריך כל שעה ושעה שבא אחר כך, להגדיל ולהרחיב בתוספות קדושה. וכן כשבא יום השני, יהיה הולך ומתרחב בתוספות קדושה יתרה. וכן בכל פעם ופעם יהיו ימיו מתרחבין בתוספות קדושה, וזה בחינת אריכות ימים... ובחינת זקן, דהיינו להרחיב ולהאריך ימיו בתוספות קדושה בכל פעם. הוא על ידי יראה, שהיראה מביאה תוספות קדושה בכל יום ויום. שעל ידי זה נתארכין ונתרחבין הימים... פי התחלת הימים הם קצרים, ואחר כך מתרחבין והולכין, בתוספות קדושה, על ידי היראה.

חיים ארוכים

אנו נמצאים כאן בעולם העשייה, כשמו כן פעולתו - עשיה עשיה ושוב עשיה [רוחנית כמובן], וזה כל הנשאר לאדם מכל עמלו תחת

כפי כוחו, ואט אט
יראה להרחיב להגדיל
ולחוסף עבודה ויראת
שמים יותר ויותר.

למה שהגיע וכו', עדין לא נתקרה
דעתו בזה וכו', ואין להאריך בזה פאן
ותבאר במקום אחר.²

חיות

החיות האמתית, אריכות ימים, זה רק
כשהאדם בכל שעה מתחדש בעבודת ה',
כשהאדם בכל שעה מתחיל בהתחדשות
לחפש לעשות נחת רוח להשם יתברך,
איך בשעה החדשה אזכה להוסיף? איך
בשעה החדשה אזכה לעלות יותר?

"וזה עקר החיות באמת פשוט
להתחיל בכל פעם מחדש בעבודת ה'
שהוא עקר החיים באמת, כמו שכתוב:
"כי הוא חניף". והעקר עבודת ה'
שהיה עבודתו בכל פעם מחדש ולא
יפל לזקנה של הסטרא אחרא שלא
תזקן עבודתו אצלו ח"ו, וכמו שהזהיר
רבנו ז"ל על זה ואמר שאסור להיות
זקן, הן צדיק זקן, הן חסיד זקן, זקן
אינו טוב וכו', הנינו פי צריכים להתחיל
בכל פעם מחדש."²

לשם שמים

"מרחוק תבין ותתבונן בענין האריכות
ימים לכל שעה ושעה ממש, כמבואר
בזה מלשונו הק', שזה אי אפשר בשום
אופן, כי אם כשזוכה האדם להתקדש
גם בכל צרכי גופו שעוסק בהם,
בעמידתו, ובאכילתו, ובדיבורו וכו', כי
בכולם תהיה חופפת על פניו יראת ה',
לבל יעסוק בהם רק ברצונו ית' לבד,
ולא בשום פניה וכוונה אחרת בשביל
בני אדם, ולהנאת ולכבוד עצמו."³

1. כמבואר כל זה בתורה באריכות.
2. ליקוטי הלכות או"ח תפילין - ה.
3. ביאור הליקוטים על התורה.

התחדשות

"וזה עקר אריכות ימים בחינת ימים
ארכים, הנינו להתחיל בכל פעם מחדש
בעבודה חדשה בתוספת מרבה, פי כל
עבודה שעבד עד הנה צריכין לשכח
לגמרי ולהתחיל עתה מחדש. וכמו
שכתוב: "אשר אנכי מצוה היום".
ודרשו רבותינו זכרונם לברכה בכל
יום יהיו בעיניך כחדשים, שלא יהיו
בעיניך כדיוטגמא ישנה שאין אדם
סופנה, אלא בכל יום יהיו כחדשים.

וכמו שראיתי מרבנו ז"ל פעמים אין
מספר שאף על פי שבשעה הקודמת
התפאר עצמו בגדולות ונוראות ונלה
תורה ונפלאה אשר לא נשמע פזאת
בדרכו, ואחר כך בשעה שאחריה ראינו
אותו שרוי בצער גדול וכמה פעמים
פרש צערו ושיחתו לפנינו מעמק הלב,
שהוא מצטער מאד איך זוכין להיות
יהודי, כמי שלא הריח מעולם ריח
עבודת ה', ומי שלא ראה זאת אי אפשר
לציר לו בכתב ענין זה. ובכל פעם היה
רגיל לומר שעכשיו אינו יודע כלל, כלל
כלל לא וכו' אף על פי שבשעה הקודמת
גלה מה שגלה והתפאר שהשיג מה
שהשיג מה שאי אפשר לגלות, אף על
פי כן תקף אחר כך היה אומר שאינו
יודע כלום. הכלל, שמעולם לא עמד על
מדרגה אחת, רק היה הולך בדרגות
בכל פעם מדרגא לדרגא ברום מדרגות
העליונות והגבוהות, ואפלו פשהגיע

>>>> ז. אי אפשר לכנס לשום קדשה כי אם על
ידי טבילה, וישאל קדם שנתקרב לה'
יתברך בקבלת התורה הכרחו לטבילה. (ד -
כ"ג)

ח. מי שגלגל בבחינת תחת הזמן נאחו בו השקר
ביותר, ואי אפשר לברר האמת כי אם על ידי
שמקשרין עצמו לבחינת למעלה מהזמן ששם
עקר האמת. (ד - כ"ד)

ט. אי אפשר לברר האמת להורות משפט
אמת הן בין אדם לחברו, הן כלל ההנהגות
בעבודת ה', לדעת מה יעשה ישאל, לידע מה
שישאל צריכין לעשות בזה העולם, כי אם
אלו הצדיקים הגדולים שידועים ומבינים סוד
העתים והזמנים לקשר ולהעלות הכל לבחינת
למעלה מהזמן.

י. אנו מזכירים עניניך לנכח נביטו ועפעפיד יישרו
נגדך, - שיכנו ענינו ועפעפיו להביט לנכח בישר
על התכלית. (ה - ב)

"רק בשביל זה בא האדם לעולם הזה שהוא מלא
הבלים ותאות, שהם חיזו דהאי עלמא שהם
רוצים לבלבל את הראות וכשהאדם מתגבר
עליהם ומצמצם את הראות שלא יסתכל עליהם
רק מכון את הראות להסתכל על התכלית על ידי
זה דיקא רואה את התכלית מה שאין המלאכים
יכולין לראות ולהשיג"

יא. עקר תקון הכלים הוא על ידי תורה ותפלה
והעקר על ידי תפלה. (ה - ד)

"עקר התקון על ידי התפלה, ועקר התפלה הוא
בחינת המתקת הדינים, שעל ידי התפלה הוא
ממתיק הדינים ומתקן כלים שיוכל לקבל שפע
חסדו יתברך, ואז דיקא יכול לבטל היסורין."

יב. עקר תקון התפלה הוא שצריכין מקדם
להפיל באחד, ולהסתכל רק על התכלית,
ולידע ולהאמין שהכל לטובה. ואז דיקא יכולין
להתפיל אחר כך על כל מה שצריך, כי אז יכול
להמשיך תקונים מאור הרשימו של הבטול
שעל ידי זה יהיו נעשים כלים להמשיך בתוכם
רב שפעו וחסדו שעל ידי זה יכול לקבל פרנסה
ועשירות ובריאות ובני חיי ומזוני וכו' והכל
יהיה לטובה מאחר שגבר תקן כלים כראוי
לקבל בהם שפע חסד. (ה - ד)

יג. אין אדם יודע איך להתפיל כי אם צדיקי
הדור האמתיים. (ה - ד)

"אין מי שידע להתפיל כראוי כי אם צדיקים
האמתיים, וישאר בני עולם צריכין לקשר
תפלתם להצדיקים, והם יעלו תפלתם כראוי
שימשיכו להם שפע מה שצריכין בני חיי ומזוני
וכו', באפן שלא יזיק להם לנצח חס ושלום."

יד. אסור להתעקש ולדחק עצמו על שום דבר
בתפלתו רק אם יתן השם יתברך יתן ואם לאו
לאו, פי אולי אי אפשר למלאות בקשתו אפלו
על ידי התפלה, פי יזיק לו יותר חס ושלום,
כשימלאו בקשתו, ואם ידחק ויתעקש בתפלתו,
יכול להיות שיטריח את ה' יתברך עד שימלא
בקשתו, פי בשביל זה ברא את האדם שהיה כח
בתפלתו להמשיך כל ההשפעות, אבל לא יהיה
לו לטובה. (ה - ד)

ותן לנו כח וגבורה, בכל יום ויום ובכל רגע ורגע ובכל
שעה ושעה ובכל עת ועת, שנזכה תמיד לדחות ולגרש
ולבטל יצרנו הרע מקרבנו, ולקבל עלינו על מלכות שמים
באהבה באמת בכל עת ובכל רגע, ולהאריך ימינו ושנותינו
על ידי יראת ה' באמת, להוסיף קדושה וטהרה בכל שעה
ושעה ובכל יום ויום, ובכל שבוע ושבוע, ובכל חדש וחדש
ובכל שנה ושנה. עד שנזכה לאריכות ימים ושנים אמתיים,
לזקנה ושיבה טובה דקדושה, ולא נאבד יום אחד ולא שעה
אחת מכל ימינו לעולם, באפן שנזכה בעת אשר תאספנו אליך
בשלום, לבוא ולעלות ולראות לפניך עם כל ימינו ושנותינו,
שיהיו כולם שלמים קדושים וטהורים בתוספת קדושה על
קדושה, ולא נבוש ולא נכלם לעולם ועד. (ליקו"ת סי')

לעשות
מתורות
תפילות

"ולטהרנו ולקדשנו בקדשותך העליונה"
עבודת הספירה אצל אנשי שלומינו.
ההכנה לקבלת התורה, געגועים, צעקות, תפילות.
את כל זה ועוד תמצאו בספר 'ימי שמואל' ב' ספרים
של הרה"צ ר' שמואל הורביץ זצ"ל,
המגולל באריכות את סיפור התקרבותו לחסידות ברסלב
ואת עולמה הקסום של חסידות ברסלב בארץ ישראל ובאומן.
להשיג בחמויות: ברסלב מאה שנים, עין יעקב וכו'.
פוליאם ופוסלר רח"ל 057-3155-466

לחדד את השכל
על התורות הנלמדות
בעמוד היומני
על ידי הארת השבת, העולם
זוכה להתעורר לתשובה מאהבה.
(תורה נ"ח - ז)

לימודיו, ולא יאמין בדברי החכמים הנמצאים בכל דור ודור, וריבוי ספריהם שמחדשים ומוציאים בדבריהם הק', אין לנו טועה ותועה מדרך האמת יותר מאיתו.

ועוד יש לבאר שגם כל הספרים הנכתבים מהחכמים שבדורות הקודמים, אע"פ שהן הן דברי תורתם שבעל-פה, אבל באופן אחד נחשבים גם הם לתורה שבכתב, כנגד הדיבורים והספרים הנתרבים ונמצאים לכל איש ואיש מהחכמים שבדורו לבד.

כי זה עיקר ההכרח והתיקון שבכל דור, להאמין ולהבחין באמתתם וחמדתם, אשר הם חיינו והצלחתנו להוציא ולברר על ידם לבד, הנהגות ישרות ומשפטי אמת, מכל התורה והלימודים הנמצאים בספרי החכמים הקודמים להם.

(ביאור הליקוטים - תורה ס"א)

"על-ידי אמונת חכמים נזדבד המח וזוכה לשכל ברור ועל-ידי זה יזכה להוציא ולקבל מכל מה שלומד בתורה משפטי אמת, דהינו הנהגות ישרות לעבודתו יתברך. שיזדע איד להתנהג בכל דבר הן לעצמו הן לאחרים שמתנהגים לפי דעתו. אבל כשפוגם חס ושלום, באמונת חכמים הוא נדון ביגיעת בשר דהינו במותרות. ואז עולים עשנים סרוחים אל המח ומערבין ומבלבלין דעתו ואינו יכול להוציא מלמדו משפטי אמת והנהגות אמתיות אדרבה הוא מוציא דברים הפוכים מן האמת." (קיצור ליקו"מ - א)

כל כוונתו בענין אמונת חכמים, הוא על תורתם בעל פה שמוציאים בכל דור ודור. שזה עיקר תיקון האמונה לבל נסור מן הדבר אשר יגידו מפה לפה. אבל אם ילמוד, וירצה לעשות ולהתנהג בהנהגות

"ויותר יש לבאר מענין ידי הכתיבה וידי הסמיכה" (כמבואר בתורה) כי הר"ר נתן ז"ל היה כתבן וסופר גדול וחיבר ספרים הרבה. ובאמת כל הכח הזה של ידי הכתיבה שלו, הכל הוא רק בכח ההארה הגדולה של הרוח חכמה שהאיר עליו רבינו ז"ל. נמצא מבואר שרימוז רבינו ז"ל בזה המאמר גם כן בחי' סמיכה להר"ר נתן ז"ל, כאשר באמת היה מנהיג ישראל אמיתי, וזיכה את הרבים מאוד אחר פטירתו של רבינו ז"ל, וכמעט שעיקר ההשארה של רבינו ז"ל הוא רק על ידו. נמצא מבואר שאחר פטירתו של רבינו ז"ל, גם כן נשאר איזה בחינת מנהיג הכולל לאנ"ש, היינו הר"ר נתן ז"ל. רק שממילא מובן שהזקנים המקורבים לרבינו ז"ל מכבר קודם התקרבותו של הר"ר נתן ז"ל, בוודאי היה קשה להם לקבל עליהם את הר"ר נתן ז"ל למנהיג. בפרט כי רבינו ז"ל לא ביאר בפירושו. וגם להר"ר נתן ז"ל היה קשה לקבל השררה והמנהיגות, ולהשתרר קצת על זקני מקורבי רבינו ז"ל. אך עכ"פ לבני הנעורים הרוצים להתקרב אל השי"ת, אליהם בוודאי היה הר"ר נתן ז"ל לרועה נאמן ומנהיג אמיתי. ובוזה תבין דבר נפלא ונעלם בהנהגת השי"ת והשגחתו הקדושה, מה שפטירתו של הר"ר נתן ז"ל בעצמו היה בעת עוסקו לחדש חידושי תורה על מאמר זה של חדי ר"ש, כי אחר פטירתו ז"ל צריכין להשתדל ביותר לילך עם מאמר חדי ר"ש, ולקיים ככל הכתוב."

(פרפראות לחכמה - תורה ס"א)

והכלל המובן מדבריו שהאדם צריך שיהיה לו אמונה בעצמו שגם הוא חביב בעיני השם יתברך. כי לפי גדולת טובתו של השם יתברך גם הוא גדול וחשוב בעיניו יתברך. וכבר מבאר ענין זה כמה פעמים שאין זה עונה להיות במחין דקטנות חס ושלום, וצריכין לבקש הרבה מהשם יתברך לזכות לדרכי עונה באמת וכו'.

גם אחר כך בסמוך אחר שאמר ענין הנ"ל, הגיע ראש השנה ואמר אז התורה חדי רבי שמעון סימן ס"א בחלק ראשון. ושם הזכיר ענין חסרון אמונה בעצמו עין שם באות ה' מה שכתוב שם. ויש שיש עליהם מחלוקת מחמת שאין להם אמונה בעצמן וכו'.

(שיחות הר"ן - ק"מ)

קודם ראש השנה דיבר רביה"ק עם מוהרנ"ת ז"ל וגילה לפניו הענין המבואר בתורה פ"ו ח"ב, שע"י קטנות האמונה צריכין לתעניתים ועבודות קשות. והר"ר נתן זצ"ל עומד ומשתומם ומחשבותיו תמהים, כי הוא ידע בנפשו שהוא חזק באמונה וכו'. והשיב לו רבינו ז"ל על מחשבותיו וענה ואמר לו 'ואם יש לך אמונה וכו', אין לך אמונה בעצמך... ואח"כ בר"ה נכלל ענין זה ג"כ במאמר חדי ר"ש, 'שיש צדיקים שאמונתם שלימה בוודאי, ואעפ"כ יש עליהם מחלוקת וכו', מחמת שאין להם אמונה בעצמם וכו'.

(פרפראות לחכמה - תורה ס"א)

ס"ק ח: "חבוק אמר נבואה זו על רבי עקיבא וחבריו שמתו על ידי שלא היה בהם אהבה כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה, כי הם היו בחינת גבורות ואמצומים, ולא נכללו יחד. ולא נמתקו. ורבי שמעון וחבריו שהיו התקון שלהם, על פן אמר אנו בחביבותא תליא, הינו בחינת האהבה וכללות שנכללין יחד, ועל ידי זה ההמתקה והתקון פנ"ל. ומזה בא בחינת חדי רבי שמעון, הינו בחינת השמחה, שנעשה על ידי הכללות והאהבה, בחינת: "אור צדיקים ישמח"."

על כל אדם עוברים גבורות נוראות, גבורות זה צרות, ייסורים. אם אדם רוצה להמתיק את כל הגבורות את כל הייסורים שעוברים עליו, זה רק על ידי 'אנן בחביבותא תליא מלתא'. כי כל הדינים באים מזה שאין אהבה בין החברים, אין אהבה בין ישראל, ברגע שאדם מקפיד על השני באותו רגע קורה לו אסון, דבר ראשון הוא מזיק לעצמו. ואם אחד יאהב את השני אז בזה לבד הוא ממתיק מעליו את כל הדינים שבעולם, את כל המחלות, את כל הייסורים וכו'.

(באר הנחל)

המאמר הזה היה אצל רבינו ז"ל כעין צוואה, לרמז לאנ"ש על ענין ההתנהגות אחר פטירתו:

להתחזק מאוד באמונת חכמים, ולעסוק בלימוד ספריו הק' וספרי כל הצדיקי אמת, ולהחזיק אותם בחשיבות גדול ולהאמין בהם באמת ולבלי לסור מדבריהם ימין ושמאל. וכן להזהר מאוד מלהסמך את המנהיגים שאינם הגונים, ולבלי ליתן להם תוקף ועוז.

ומכל מיני מחלוקת שעוברים על האדם יתעורר לשוב בתשובה, ולהשתדל לתקן האמונת חכמים ביותר, ויש כמה בחי' בזה.

ולזהר ביותר בענין הנסיעה על ר"ה לצדיקים וכו', וכבר נתבאר שרימוז גם על הקיבוץ של אנ"ש, גם עכשיו על ר"ה... ולזהר מאוד באהבת חברים בחינת 'אנן בחביבותא תליא מלתא', להכליל יחד באחדות אחד באהבה רבה.

(פרפראות לחכמה - תורה ס"א)

אבל--- תכף ומיד העביר הבעל שם טוב את ידו הקי על עיני הילד וזעקות צער פרצו מפי הילד, אוי, אוי, הכל ככה! שוב הופיע החושך הנורא לכסות את עיניו, הוא חזר לעיוורונו!!!

שוב פרצו דמעות מעיניהם אך הפעם היו אלה דמעות מרות כלענה, בכי תמרורים. בקידה ובהשתחויה התחננו לפני הבעל שם טוב, רצו לתת לו סכום עצום ואגדי, רק יחזיר את מאור עיניו של בנם יחידם. אנא!!!

השיב להם הצדיק: "את המרשעת שלגלת על השמות הקדושים אסור לך להנות מהם. כי מתחילה לא רציתי לעשות זאת לכבודי חס ושלוש, או בשביל מעות, רק בשביל קידוש ה' יתברך. הראתי לכם בעינים גודל כח קדושת ה'. אבל לא תהנו מכך" וכך הלך מהם הבעל שם טוב מותיר אותם אכולי-חרטה ובעצמותיהם חרוט עד לכאב מוסר-ההשכל:

וכי חכמה היא זו להאמין לאחר שכבר ניטלה הבחירה!! אחר שכבר ממששים את הנס בידים!! חודו של הנסיון הוא לפני בא הישועה. להאמין בלי להרהר ובלי לערער...

(עפ"י שבחי הבעל שם טוב)

משוטטות במרחבי החושך והאופל. פנה אליהם ואמר כי בסיעתא דשמיא יכול הוא לרפאותו באמצעות שמות קודש. אשת הנגיד שבעיניים מצומצמות, מגושמות ושטופות הבל-עולם-הזה היה נראה לה הצדיק לא מספיק מרשים, הוא לא היה לבוש בגדים חשובים ונראה היה כאיש פשוט מידי, כעסה על בעלה: "מה הבאת אותו אלי? הרי כל הרופאים לא הועילו כלום ומה יועיל זה בשמות?" ותדבר על השמות הקדושים... חרה אף הבעל שם טוב על קטנות האמונה המבישה הזו ואמר מיד: "היכן הילד הסומא? הביאוהו אלי וארפאוהו". כאן נסדק לפתע בטחונה העצמי הגס של האישה, הלא אדם האומר שיעשה משהו מיד, כאן ועכשיו, אות היא שיש ממש בדבריו.

הביאו מיד את החולה, לחש הצדיק באזניו מה שלחש, ציווה מיד להביא גמרא לפניו, ציווה על הילד לקרוא ו--- הילד החל קורא!!! אות מצטרפת לאות ומילה לחברתה. הילד רואה! הנס התרחש!!! לרגע היו כחולמים ורגע אחר-כך פרצו בקריאות שמחה שכמעט בקעו את תקרת הבית. דמעות גיל שטפו כאשד את עיני המשפחה הקטנה. הקיץ הקיץ על הסבל והיסורים! הפציע האור מתוך השחור!

ב עיר איסטנבול היה איש עשיר מופלג ולו בן יחיד, ילד-חמד, מופלא ואהוב. הוריו רוו ממנו נחת ומלוא חפניים של שמחת-חיים והכל היה שליו ומבטיח - פרנסה עושר וכבוד.

הצרה המרה נחתה עליהם בפתע פתאום, התנפצה בהלם על ההורים ההמומים ועל בנם יחידם. עולמו של הילד הצעיר ורך-השנים חשך בעדו תרתי משמע - הוא איבד את מאור עיניו! הוא הפך לסומא. רק חושך סמיך וקודר עטף אותו בכל שעותיו. ההורים, כאובים עד דכדוכה של נפש ניסו ה-כ-ל. את כל התחבולות והרפואות. לא חסכו ממון וטירחה והזילו את זהבם כמים. אך למרבה הצער והאכזבה הילד נותר עיוור.

אור שבעת הימים הבעל-שם-טוב הקדוש זייע הגיע לאיסטנבול. צדיק בא לעיר. בא בכל הודו זיוו והדרו. ובני הזוג עם בנם העיוור זכו אף הם לביקורו של הצדיק בביתם. אמנם לא היה ביכלתם הדלה להבין, לתאר, להשיג ולו במעט אפס קצה של זכיה זו שזכו בה, מכל מקום זכו במתנת-חינם לארח את הצדיק הקדוש במחיצתם. הבעל שם טוב הקדוש ראה את הילד העיוור, כה כבוי, יושב בעליבותו כשעיניו

עניני דיומא

שַׁיְצִלִיחַ לָךְ לְנִצָּחַ, כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְּלָה וְשִׁיחָה וְכוּ' הַכֹּל הוּא הַצְּלָחַת הַנֶּפֶשׁ לְנִצָּחַ, הַצְּלָחַת נַפְּלָאָה שְׁאִין לָהּ שְׁעוּר עֵין לֹא רָאֶתָהּ וְכוּ'. וְתַקְּיָם בְּכָל פְּעַם שׁוּב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מִתְתָּךְ כְּמוֹ שֶׁשְּׁמַעְתָּ פְּרוּשׁוֹ מִשְּׁמוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה. (שיחות הר"ן רפ"ח)

(עלים לתרופה - מכתב מ"ט)

"וְנָא בְּנֵי חֲזַק וְחִזַּק מֵאֵד מֵאֵד, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת... וְהַפֵּל לְטוֹבָה, בְּדֵי לְהַזְכִּירָךְ עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא אֶת הַתְּכָלִית הָאֲחֵרוֹן, אֲשֶׁר חוּץ מִזֶּה הַפֵּל הַקָּבֵל, וְהַסִּימָן שֶׁל עֵמֶר שְׁעוּרִים אֵל יַעֲבֹר מִדְּעַתְךָ, כִּי עֲדִין אַתָּה יְכוֹל לְהַתְגַּבֵּר בְּמַחֲשְׁבוֹתֶיךָ בְּכָל עֵת בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה, כְּאֲשֶׁר דְּבַרְנוּ בְּכָר, וְהִ' יוֹשִׁיעַ לָךְ." (עלים לתרופה - מכתב מ"ח)

ספירת העומר

בספירת העומר, כשסופרים את העומר בכוונה, אפשר לזכות שיבנה בית המקדש מייד, ולכן אומרים מיד שיבנה בית המקדש כי על ידי ספירת העומר בכוונה אפשר להמשיך את בניין בית המקדש. (באר הנחל)

הסימן של עמר שעורים אל יעבר מדעתך

בחינת עומר שעורים שצריכין אחר יציאת מצרים לספור הימים לעומר. הינו כי השעורים שהוא מאכל בהמה היא בחינת כח המדמה, שמשם כל הבלבולים וכל ההרהורים וכל המחשבות זרות, שהם בחינת שערות (מלשון שעורים) מותרים מוחין כידוע. כולם הם בבחינת עומר ומידה (כמבואר בפסוק 'והעומר עשירית האיפה הוא, והעומר גם כוונתו עומרים - אלומות, וגם היה מידה שקראו לה עומר.) כמו כלי שמחזקת מידה אחת ויותר מזה אי אפשר ליכנס בה, כמו כן המח הוא כלי שאינו יכול לכנס בו כי אם מחשבה אחת ויותר מזה אי אפשר לכנס בו בבת אחת וזה שעורים לשון שערות שהם המחשבות כניל. וזה שסופרין הימים לעמר, הינו כי הימים שהם החיות של האדם כי כל ימי חייו של האדם נכללים בימים ובזמן ועקר החיות הוא החכמה שבמה, כמו שכתוב החכמה תחיה ומשם כל המחשבות וכולם הם בבחינת עומר ומידה. ועל כן אחר יציאת מצרים צריכין להביא עמר שעורים ולהניפו ולמנות ימי הספירה מאותו היום, כי עקר הטהרה מזוהמת מצרים שהיא ערות הארץ פגם הברית,

הוא על ידי טהרת המחשבה כידוע, ועל ידי מצות העומר שעורים וימי הספירה יכולים לזכות לברר המדמה, שממנו כל המחשבות והבלבולים. ולהמשיך על עצמו קדושה שישמור את עצמו מעתה על כל פנים לתפוס מחשבתו לבל תצא לחוץ ושידע היטב, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן, והמח הוא רק עומר ומידה וכלי שאינו יכול ליכנס בה רק מחשבה אחת, ועל כן יכול לברוח מהמחשבות רעות רק בשב ואל תעשה, הינו שלא לחשב אותה מחשבה רק יעמיק מחשבתו היטב בדברי תפלתו ועל ידי זה בודאי תדחה המחשבה הרעה. (השתפכות הנפש - ע"א)

...וּבִפְרֻט לְהַזְהִיר מֵאֵד מֵאֵד לְשִׁמּוֹר הַמַּחֲשָׁבָה, כְּאֲשֶׁר אַתָּה יוֹדֵעַ מִכְּבָר שְׁאִין שְׁתֵּי מַחֲשָׁבוֹת יְכוֹלִין לִהְיוֹת בְּיַחַד בְּשׁוּם אֶפֶן, וְהַסִּימָן עֵמֶר שְׁעוּרִים, וְאֵף עַל פִּי שֶׁכְּבָר דְּעַתָּה זֹאת וְאֵף עַל פִּי כֵּן הַמַּחֲשָׁבוֹת רוֹדְפִין בְּמַחֲךָ וּמְבַלְבְּלִין אוֹתְךָ הַרְבֵּה, הֲלֹא אֲדַרְבֵּא מִזֶּה תוּכַל לִידַע אֲמַתַּת הַדְּבָרִים הַנִּי"ל, שְׁאֵף עַל פִּי כֵּן אִין שְׁתֵּי מַחֲשָׁבוֹת יַחַד, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁאֵף עַל פִּי כֵּן כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים הוֹעִילוֹ לָךְ אֵלוֹ הַדְּבָרִים הַנִּי"ל שְׁאִין שְׁתֵּי מַחֲשָׁבוֹת יַחַד, וְשִׁיכּוֹלִין לְבָרַח מִקֵּם בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה וְכוּ', עַל כֵּן אַתָּה צְרִיךְ לְהִיּוֹת עֶקֶשׁן "גְּדוּל מֵאֵד מֵאֵד בְּפֻרְט בְּעֵינֶיךָ זֶה, וְלִהְיוֹת בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל עֵת מִחֲדָשׁ לְהַרְגִיל עֲצֻמָּךְ לְעֵבֹב מַחֲשְׁבוֹתֶיךָ לְבַל תִּצָּא לְחוּץ כָּל חַס וְשְׁלוֹם, כִּי הַבְּחִירָה חֲפְשִׁית בְּכָל עֵת, וְגַם צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל זֶה הַרְבֵּה מֵאֵד, כִּי הַכֹּל [תְּלוּי] בְּמַחֲשָׁבָה כִּי דוֹעַ לָךְ בְּעֲצֻמָּךְ, וְהַעֲקֹר שֶׁלֹּא לְחַשֵּׁב הַרְבֵּה עַל הָעֵבֶר וְעַל הַבְּאָ, רַק לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכָלִית בְּאוֹתוֹ הַשְּׁעָה וְלַעֲשׂוֹת מִה שֶׁתוּכַל

לקוטי מוהר"ן וז"ל

תורה ס'

וכן בכל יום מימי חיינו יראתה להגדילו ולהרחיבו בתוספת קדשה יתרה מיום שלפניו וכן לעולם. (סי"ב ב')